ఆకాశం నల్లని మబ్బులతో నిండి వున్నది. ఈ క్షణమో మరుక్షణమో. వాన వచ్చేటట్లుగా వుంది. వాన వస్తేనే గానీ రాజేశ్వరి అక్కడనుండి కదిలేలా లేదు. ఎంతోసేపు ఏడ్చినట్లుంది। ముఖమంతా ఎర్రబడివుంది. చల్లగాలికి నుదుటిమీద పడుతున్న కురులను సర్దుకుంటూ తలఎత్తి చూసింది. ఆమె మనసులా ఆకాశంకూడా కారుమబ్బులు పట్టి వుండటం చూచి బరువుగా నిట్టూర్చింది. ఇప్పుడు కాకపోయినా, మరికొంతసేపటికయినా వాన కురిసి ఈ ఆకాశం నిర్మలం కావచ్చును; కానీ మనసులోని వ్యధ ఎలా తీరుతుంది? అది ఎప్పటికీ తీరేది కాదేమో।

వేణు– తనవాడే ననుకున్న వేణు యిలా చేస్తాడని కలలోనయినా అనుకుందా? ఇన్నాళ్ళూ ఆమెకింతగా తెలియలేదు గానీ; యిప్పుడు వేణు పరాయివాడయిపోతున్నాడంటే అతనిమీద తనెన్ని

ఆశలు పెంచుకుందో, అతనికి తన జీవితంలో ఎలాంటిస్థానం యిచ్చిందో అర్థమవుతున్నది. వేణు, రాజేశ్వరీ ఈ డాబా మీదే ఎన్నో సాయంత్రాలు సరదాగా గడిపారు. ఎప్పుడూ ఏదో చిలిపి ధోరణిలో మాట్లాడుతుండేవాడు వేణు.

"మాటలేకాక ఇతరుల జీవితాలు కూడా అతనికి సరదా మాత్రమేనా? అంతకంటే నామీద యింకేమీ అభిప్రాయం లేనేలేదా? తనెంత అమాయకంగా పొరబడింది! దీనికి శిక్ష జీవితాంతం అనుభవించేదే అవుతుందా?" రాజేశ్వరి మనసంతా అల్లకల్లోలంగా వుంది.

ఎంత ఆలోచించినా వేణు యిలా ఎందుకు చేసాడో అర్థంకావటంలేదు. తెలిసీ తెలియని వయసులోనే వేణు ఆమె హృదయంలో అనురాగం చిగురు తొడిగించాడు. ఇప్పటిదాకా అది తియ్యని తలపులతో వృద్ధిచెందుతూనే వుంది. తీరా మొగ్గ తొడిగి పుష్పించే సమయంలో, యింత కఠినంగా నలిపి, కాలరాచి పోతాడని ఎలా అనుకోగలదు. మాలతి చెప్పేవరకూ ఈ సంగతి ఆమె మనసులోకి ఊహామాత్రంగానైనా ఎప్పుడూ రాలేదు

శలవు రోజవటంవల్ల ఏమీ తోచక మధ్యాహ్నం మాలతివాళ్ళింటికి వెళ్ళింది; రాజేశ్వరిని చూసి మాలతి ఆశ్చర్యపోయింది

"నేనే మీ యింటికి వద్దామనుకుంటున్నాను; నీవే వచ్చేసావు" అంటూ లోపలకు తీసికెళ్ళింది.

మీ పెళ్ళి వచ్చే వేసవిలో అవుతుందని మేమంతా అనుకుంటున్నాం-పోనీలే మీ నాన్నగారు తలచుకుంటే ఇంతకంటే రాజాలాంటి సంబంధాలు ఎన్నో తేగలరు" అన్నది మాలతి-కాఫీ కప్పు అందిస్తూ.

"ఏమిటే నీ వనేదీ" అన్నది రాజేశ్వరి-మాలతి మాటలు సరిగా అర్థంకాక.

"అయితే నీకు నిజంగా తెలియదా? వేణుగోపాల్ మొన్న మా యింటివారమ్మాయిని చూడటానికి వచ్చాడు... పెండ్లిచూపులకు ఇంకా నిశ్చయం చేసుకోలేదు కానీ, స్థిరపడ్డట్టేనని వీళ్ళనుకుంటున్నారు" అన్నది మాలతి.

రాజేశ్వరికి క్షణం కళ్లు చీకట్లుకమ్మినట్లయింది. చెయ్యి వణికి వేడి కాఫీ చేతి మీదకు చిందేటప్పటికి, గాబరా పడుతూ కప్పు వదిలేసింది

"వేరే తెస్తానుండు. నువ్విటు వచ్చి కూర్చో" అంటూ మాలతి లేచి లోపలకు వెళ్ళబోయింది.

రాజేశ్వరి కళ్లు అప్పటికే నీళ్ళతో నిండిపోయాయి.

"వద్దు మాలతీ, నాకింకేమీ వద్దు" అంటూ గబగబా ఇంటికి వచ్చేసింది. తిన్నగా ఈ డాబామీదకే వచ్చింది. బరువెక్కిన గుండెలలోనుండి పెల్లుబికి

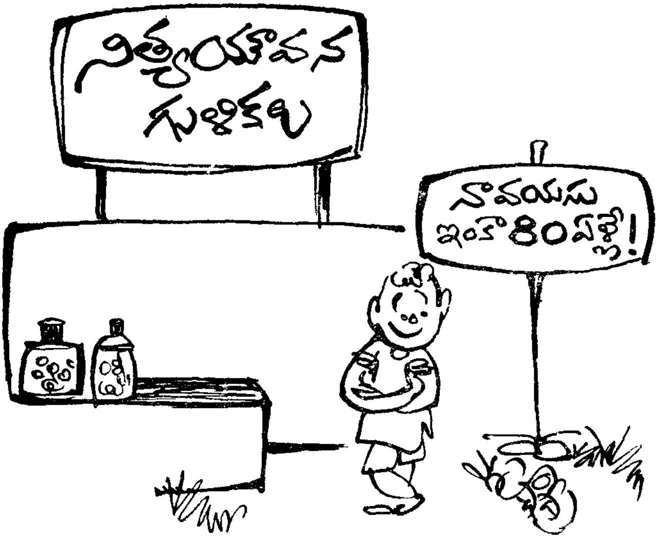

వచ్చే ఏడుపును ఆపుకోవడానికి చేసిన ప్రయత్నం వృథా అయింది.

ఈ డాబా అంటే రాజేశ్వరికి ఎంతో ఇష్టం. రెండంతస్తుల మేడకు డాబా, చుట్టుప్రక్కల ఇంత ఎత్తులో యిళ్ళు లేకపోవడంతో ఈ డాబామీదకు వస్తే క్రింద ప్రపంచానికి చాలా దూరంలో వున్నట్లు అనిపిస్తుంది అందుకని పరీక్షలలో దీక్షగా చదవటానికీ షికార్లకు బయటకు వెళ్ళకుండా, ఇక్కడే సాయంత్రాలు కాలక్షేపం అవుతూ వుంటుంది రాజేశ్వరికి. ఈ డాబామీద ఇన్నాళ్ళూ ఎన్నో సాయంత్రాలు ఎంతో సంతోషంగా గడిపింది. కానీ... ఇవాళ.

''మాలతి ఎంతో తేలికగా తేల్చి చెప్పేసింది" ఈ సంబంధం కాకపోతే మరో రాజాలాంటి సంబంధం తెస్తారు మీ నాన్నగారు'' అని। అది కేవలం తనకు ఓదార్పుగా వుంటుందని అన్నదే గానీ, ఆమాటలు తన్నెంతబాధపెట్టాయో దానికి తెలియదు మంచి సంబంధం అంటే వేణుగోపాల్ కంటే అందగాడు, ఆస్తిపరుడూ అని మాలతి ఉద్దేశ్యమేమో: నిజమే-నాన్న తలచుకుంటే ఎలాంటి వరుడినైనా తేగలరు. కానీ...తన హృదయంలో వేణుకు వున్న స్థానం మరొకరికి—అతనెంత అందగాడయినా, ఎన్ని ప్రత్యేకత లున్నా ఎలా యివ్వగలదు. అసలు నాన్నగూడా వేణు తన అల్లుడవుతాడనే యిన్నాళ్ళనుండీ అనుకుంటున్నారు. మరిప్పుడు ఈ సంగతి తెలిస్తే రెండు కుటుంబాలమధ్యా యిన్నాళ్ళనుండీ నివురుగప్పిన నిప్పులా వున్న ద్వేషం మళ్ళీ రాజుకుంటుందేమో।

రాజేశ్వరి ఆలోచనలకు అంతూ దరీ వున్నట్లు కనిపించటం లేదు.

రాజేశ్వరితండ్రి సీతారామయ్యా, వేణు తండ్రి చలపతీ ఒకప్పుడు మంచి స్నేహితులు. ఇరుగుపొరుగునవుంటూ, ఎంతో కలిసిమెలిసి వుండేవాళ్ళు. ఒకోసారి డబ్బు ప్రభావం ఇదీ అని ఎవరూ నిర్ణయించి చెప్పలేరు. ఎంతో స్నేహంగా వుండే సీతారామయ్యా, చలపతి యిప్పుడు బద్ధవిరోధులు! దానికి కారణం డబ్బే.

ఇద్దరూకలిసి వ్యాపారం ప్రారంభించారు. మొదట్లో మంచిలాభాలు వచ్చాయి. కాలమంతా ఒకేరీతిగా గడవదుగా. వ్యాపారం అంటే లాభం - నష్టం రెండూ వుంటాయి. కొద్దికాలం లాభసాటిగా నడచిన వ్యాపారంలో, రానురాను నష్టం రావడంతో స్నేహితులిద్దరిమధ్యా చిన్నచిన్న అభిప్రాయభేదాలు మొదలయినాయి. డబ్బు వ్యవహారంలో ఒకరిని ఒకరు నమ్మలేని స్థితికి వచ్చేశారు. నష్టం రావడానికి తోడు వీరిలో ఐకమత్యం లేకపోవడంతో వ్యాపారం పూర్తిగా కట్టేయవలసి వచ్చినది.

అప్పటినుండీ రెండు కటుంబాలకూ మాటలులేవు. చివరకు పొరుగున వుండటంకూడా ఇష్టంలేక చలపతి వేరే పేటలో యిల్లు కొనుక్కుని వెళ్ళిపోయాడు.

స్నేహంగా వున్న రోజుల్లో రాజేశ్వరి - వేణు, కాబోయే భార్యాభర్తలుగానే అందరూ మాట్లాడుకుంటూ వుండేవారు

"మా కోడలుపిల్ల ఏదమ్మా! వదినా, ఏం చేస్తున్నదీ?" అంటూ వచ్చేది వేణు తల్లి కాంతమ్మ.

"మా అల్లుడు ఏం చదువుతానంటున్నాడు?" అనేవారు సీతారామయ్య, సుందరమ్మలు.

పెద్దవాళ్ళ భావాలు పూర్తిగా అర్ధం చేసుకోలేక పోయినా, చిన్నవాళ్ళ మనసులలో ఏదో అనురాగం, మమత ఆనాడే స్థిరపడి పోయాయి.

స్నేహితులు వేరయిపోయి దాదాపు రెండేళ్ళు కావస్తున్నది. వేణుమాత్రం రెండుమూడు రోజులకు ఒకసారి తప్పక యిటువైపు వస్తుండేవాడు. పెద్దవాళ్ళ వ్యవహారాల్లో తనకేమీ సంబంధం లేనట్లు, మునుపటిలా కలిసీ మెలిసే వుండేవాడు. రాజేశ్వరికి తెలియని పాఠాలు మొట్టికాయలు వేసి మరీ చెప్తుండేవాడు.

"దీన్నింక పైకి చదివించకండత్తయ్యా, నేను చెప్పలేను" అని అంటుండేవాడు వేణు.

"నేనసలు చదవనే చదవను. నీ మొట్టికాయలు తినలేను బాబూ" అని వెక్కిరించేది రాజేశ్వరి.

వీళ్ళిద్దరి వాదాలు వింటూ పెద్దవాళ్ళు నవ్వుకునేవారు.

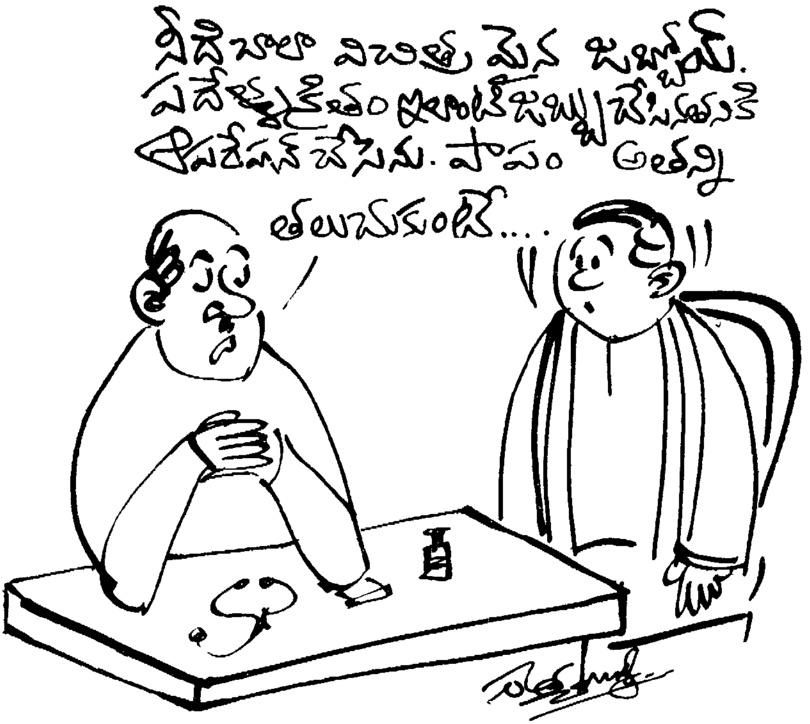

అప్పుడప్పుడు సుందరమ్మకు మనసులో ఏవేవో సందేహాలు బయలుదేరేవి. అటువైపు పెద్దవాళ్ళకు ఇష్టం లేనప్పుడు ఈ పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుంది? 'ఎటుపోయి ఎటు వచ్చినా మన జాగ్రత్తలో మనం వుండాలి.' అని పోరుపెట్టుండేది

సీతారామయ్య పకపకా నవ్వేవాడు_ భార్య అమాయకత్వానికి.

''ఈ కాలంలో పెద్దవాళ్ళకి ఎవరే భయపడేది. ఏ ఉద్దేశ్యం లేనిదే అబ్బాయి ఇలా ఎందుకు రాస్తున్నాడంటావు? నీవేమీ పిచ్చి పిచ్చి ఆలోచనల్ని పెట్టుకోకు" అని తేల్చేసేవాడు...

"అక్కయ్యా, అమ్మ రమ్మంటూంది" అంటూ ఉమవచ్చి పిలిచేవరకూ రాజేశ్వరి ఆలోచనలు తెగలేదు. ఉలికిపడి లేచి క్రిందకు దిగివచ్చింది.

"పేరంటానికి వెళ్ళాలి, మరచిపోయావుటే, త్వరగా బయలుదేరు" అన్నది సుందరమ్మ.

"నేనురాలేనమ్మా, నాకు తలనొప్పిగా వుంది నువ్వెళ్ళిరా" అన్నది రాజేశ్వరి విసుగ్గా.

ముఖం చూస్తుంటేనే తెలుస్తున్నది. ఒంట్లో బాగుండలేదని. అందువల్ల సుందరమ్మ ఇంకేమీ బలవంతం చేయలేదు.

"సరేలే, కాఫీ యిస్తాను – ఏదైనా మాత్ర వేసుకుని కాఫీతాగి పడుకో. నేను త్వరగానే వచ్చేస్తాలే" అని కాఫీ యిచ్చి ఉమతో పేరంటానికి వెళ్ళిపోయింది.

రాజేశ్వరి కాసేపు పడుకోవాలని ప్రయత్నం చేసింది. ఒంట్లో అస్వస్థత అయితే కదా నిద్ర రావడానికి. మనసు ఎంత వద్దనుకున్నా అదే ఆలోచనలకు దారితీస్తూవుంది. ఏదైనా చదువుదామన్నా ప్రతి అక్షరంలోనూ వేణురూపమే కనబడుతున్నది.

"నే నేం తప్పుచేసానని వేణు ఇలా మారిపోవాలి ! ఇందుకేనన్నమాట–వేణు యిక్కడకు వచ్చికూడా నాలుగైదు రోజులయిపోయింది. బహుశా ముఖం చెల్లటం లేదేమో...'' తల నిజంగా బద్దలయేంత నొప్పిగావుంది. లేచి రేడియో ఆన్ చేసింది–రాజేశ్వరి

'ప్రియుడు మోసగించి ఎటో వెళ్ళిపోయాడుట. తన కేదీ దారీ' అని చందమామనూ. చెట్లనూ గుట్లనూ అడుగుతున్నది ప్రియురాలు. మధురమైన రాగంలో విషాదగీతం ! విసుగ్గా రేడియో కట్టేసి మళ్ళీ ఆలోచనలో పడింది రాజేశ్వరి.

"రాజీ !" చటుక్కున తలెత్తి చూచింది రాజేశ్వరి, వేణు వరండాలో నుండి లోపలకు వస్తున్నాడు. ఎప్పటి చిరునవ్వే ! ఎప్పటి కొంటెచూపులే !

"ఎందుకూ రాజీ ! ఎందుకు వచ్చావ్ !" అంటూ లేచి నిల్చుంది. కోపంవల్లనో, వచ్చే ఏడుపును ఆపుకోవటం వల్లనో కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

"అదేమిటి రాజీ, అలా అడుగుతున్నావు కొత్తగా. అలా వున్నావేం ఒంట్లో బావుండలేదా ?" అంటూ దగ్గరగా వచ్చాడు వేణు.

రాజేశ్వరి అటు తిరిగి కిటికీదగ్గరకు నడిచింది

"ఓహో ! ఈ నాలుగైదు రోజుల నుండీ రాలేదనేగా కోపం. తెలిసిందిలే మామయ్య ఇంట్లో వున్నారా ? మాట్లాడాలి..." అంటూ సోఫాలో కూర్చున్నాడు వేణు

రాజేశ్వరి మనసు కోపంతో బాధతో నలిగిపోతూవుంది. ఎంత నటన ! జరిగినది తెలియదనే అనుకుంటున్నాడు గాబోలు !

"పెళ్ళి సంగతి చెప్పడానికేగా ? పెళ్ళి కూతురు బాగా నచ్చిందా, పెళ్ళెప్పుడు ?" అంటూ జీరబోయిన గొంతుతో గబగబా అడిగేసింది. వేణు తెల్లబోయి చూచాడు.

"అప్పుడే మీదాకా తెలిసిపోయిందా. రాణీగారి కోపానికి కారణం అర్ధమయిందిలే. అంత అసూయ ఎందుకు

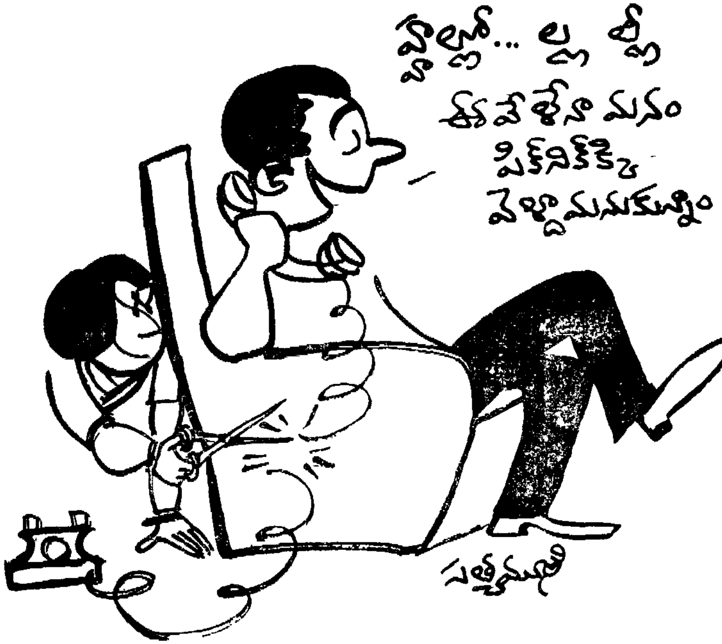

రాజీ! పెళ్ళి సంగతులు మాట్లాడటానికే వచ్చాను. మామయ్య ఇంట్లో వున్నారా లేదా చెప్పవేం?" అన్నాడు వేణు నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వు చూస్తుంటే రాజేశ్వరికి ఒళ్ళంతా భగభగ మండినట్లయింది. వేణును ఆ చెంపా ఈ చెంపా వాయించా లన్నంత కోపం వచ్చింది

"ఛీ! నీ విలాంటివాడవని కలలో గూడ అనుకోలేదు. జీవితాలతో నీకు పరిహాసాలా..." వీధి గేటులోనుండి తండ్రి రావడంచూచి వేణు పిలుస్తున్నా వినిపించుకోక లోపలికి వెళ్ళిపోయింది రాజేశ్వరి.

"ఏం అల్లుడా, ఈమధ్య ఎక్కడా కనిపించడమేలేదే" అంటూ సీతారామయ్య వచ్చి వేరే సోఫాలో కూర్చున్నాడు.

"అమ్మాయ్! కాసిని మంచినీళ్ళు తీసుకురామ్మా" అని లోపలకు కేకేసి "ఆ...ఏమిటోయ్ సంగతులు" అంటూ తీరికగా సంభాషణ ప్రారంభించాడు.

"మీతో ముఖ్యమైన విషయాలు మాట్లాడాలనే వచ్చాను మామయ్యా" అని మంచినీళ్లు అందించి ఇంకా అక్కడే నిల్చున్న రాజేశ్వరినిచూచి కొంటెగా నవ్వాడు వేణు.

"నేను మామయ్యతో మాట్లాడు తుంటే మధ్య తమరెందుకు ? దయచేయ వచ్చు" అన్నాడు.

తండ్రి ఎదురుగా ఏమీ అనే ధైర్యం లేక రాజేశ్వరి వేణువంక కొరకొర చూసి లోపలకు వెళ్ళిపోయింది.

"మా నాన్న నాకు పెళ్ళిచేయాలని తొందరపడుతున్నారు, మీకూ తెలిసే వుంటుంది కదా మామయ్యా" అన్నాడు వేణు.

"అవునోయ్. ఏవో సంబంధాలు వెతుకుతున్నాడని విన్నాను. కానీ నీ మీద ఆపాటి నమ్మకం వుండబట్టే నే నేమీ గాభరాపడలేదు. నీవూ చిన్నవాడ వేంకాదు. బియ్యే పాసయ్యావు. అన్ని విషయాలు ఆలోచించుకోగలవాడవు. ఈ పెళ్ళితోనయినా మళ్ళీ మా యిద్దరి స్నేహం కలుస్తుందని అనుకుంటు న్నాను" అన్నాడు సీతారామయ్య చుట్ట వెలిగిస్తూ.

"మా నాన్న ఉద్దేశ్యం అలా లేదు మామయ్యా. ఆయనకు నే నింకా తనెలా చెప్తే అలా వినాల్సిన పదేళ్ళ కుర్రాడిలా కనబడుతుంటాను. ఈ వారంరోజుల నుండీ ఇంట్లో చిన్న యుద్ధంలాటిది జరుగు తున్న దనుకోండి. నా ఉద్దేశ్యం తెలిసి మండిపడ్డారు నాన్న. నే నిక్కడకు తరచు వచ్చిపోతున్నా నని తెలిసి చూచీ చూడనట్లే వూరుకున్నారట. నే నెప్ప టికీ తనమాట దాటనని అనుకున్నారట చెప్పవలసిన విధానాలన్నీ చెప్పిచూచారు. చివరకు బెదిరించారుకూడా 'నా యిష్టం నీకవసరం లేకపోతే నీకూ నాకూ సంబంధము లేద'నేశారు అమ్మ మా యిద్దరి మధ్యా నచ్చ చెప్ప లేక సతమత మవుతూవుంది. రోజూ నాన్న కేకలు అమ్మ ఏడుపులూ నాకు మతిపోగొట్టున్నా యంటే నమ్మండి మామయ్యా. ఎంతకీ నా మొండిపట్టు నేను విడువకపోయే టప్పటికి నాన్న తనచివరి అస్త్రం ప్రయోగించారు..."

"ఏమిటదీ." అన్నట్లు సీతారామయ్య చుట్ట నోట్లోనుండి బయటకుతీసి శ్రద్ధగా వినసాగాడు.

"తను ఎవరో పెద్దమనిషికిమాట యిచ్చారట - పెళ్ళిచూపులకు వస్తామని. తనపరువు నిలబెట్టదలిస్తే ఆ చూపులకు వెళ్ళివచ్చిన తరువాత 'నీ ఏడు పే దో నీవే ఏడుద్దువుగాని' అని అన్నారు. అంటే నాన్న ఆలోచన ఏమిటో అర్థ మయిందా మామయ్యా. ఆ అమ్మాయి అందచందాలకూ, వా ళ్ళిచ్చే కట్నా లకూ నేను లొంగిపోతానని ఆశపడ్డా రన్నమాట. చెప్పానుకదూ మానాన్నకు నే నింకా పసివాడినే నని సినిమాకు తీసికెళ్ళమని ఏడిచే పిల్లవాడితో, ఈ సినిమా వద్దులే, రేపు మంచి సర్కసు వస్తుంది దాని కెళ్దాం, అని ఏదోమాటలు

చెప్తే వూరుకుంటాడు. నేనూ ఆలాగే పట్టుపట్టే మొన్న పెళ్ళిచూపులకు వెళ్ళక నని అనుకున్నారు. నాన్న అంతగా తప్పలేదు..."

కోపంతో ఏదో అనబోయాడు సీతా రామయ్య. ఏదో తప్పుచేసినవాడిలా తలవంచుకుని చేతివేళ్ళు చూసుకుంటూ చెప్పుకుపోతున్న వేణును చూచి కాస్త తమాయించుకున్నాడు.

"ఇంటికి రాగానే అమ్మ వాళ్ళ ఆస్తి-అంతస్తూ, అమ్మాయి అందచందాలు వర్ణిస్తుంటే నా మాటకూడా ఖచ్చితంగా చెప్పేశాను "పెళ్ళంటూ చేసుకుంటే రాజేశ్వరినే చేసుకుంటాను మీ పెద్దవాళ్ళ కలహాలతో మా జీవితాలు నాశనం చేయకండి. మీకు మీ పట్టుదలలే ముఖ్యమో, నేను ముఖ్యమో తేల్చి చెప్పమను నాన్నవి." అని చెప్పాను. అమ్మ న్నకు ఏం చెప్పిందో, ఎలా చెప్పిందో, ఏమో, తెలియదు. నాన్న ఈ రెండు రోజులనుండీ ముభావంగానే వుంటున్నారు. మళ్ళీ ఏ పెళ్ళిమాపుల ప్రసక్తి లేదు నా కింక ఈ ముసుగులో దెబ్బలాట యిష్టంలేదు మామయ్యా. మీ అభిప్రాయంకూడా ఏమిటో తేల్చుకోవాలని వచ్చాను. ఏమంటారు మామయ్యా." అని ఆత్రంగా అడిగాడు వేణు

సీతారామయ్య పెద్దగా విరగబడి నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో ఎంతో తృప్తి వుంది.

"బావుందయ్యా! నీవు మీనాన్న మాట లెక్కచెయ్యనంటున్నావు మా అమ్మాయిమాత్రం నా మాట వింటుందని ఎలా చెప్పగలను! ఇప్పుడు పెద్దవాళ్ళ ఇష్టాయిష్టాలతో పనేముందయ్యా, దాన్నే అడిగి కనుక్కో-మరి." అంటూ చిన్న చురక వేసాడు.

"రాజీ, రాజీ" అంటూ లోపలకు రాబోతున్న వేణు గుమ్మంచాటునేవున్న రాజేశ్వరిని చూచాడు.

"అమ్మదొంగా యిక్కడేవున్నావా?" అంటూ దగ్గరకు వస్తున్న వేణుకు అందకుండా తప్పించుకుని డాబామీదకు పారిపోయింది రాజేశ్వరి

"రాజీ, నీతో మాట్లాడాలి, కాసేపు ఇక్కడే కూర్చుందామా" అన్నాడు వేణు డాబామీదకు వచ్చి.

రాజేశ్వరి పరుగుపరుగున వచ్చి వేణును గట్టిగా కౌగలించుకుంది చేజారిపోయిన రత్నం తిరిగి లభించినంత సంతోషంగావున్నది రాజేశ్వరికి

"ఇంకేమీ చెప్పనవసరంలేదు వేణూ, నేనే నిన్ను తప్పుగా అర్థంచేసుకున్నాను-క్షమించవూ? ఈ కొద్దిసేపూ నేనెంత యాతన అనుభవించానో నీ కెలా చెప్పను వేణూ''అంటూ అతని హృదయంలో తలదాచుకుంది.

"పిచ్చిపిల్లా" అంటూ తన కౌగిలిని మరింత బిగించాడు వేణు. ఆ కౌగిలిలో రాజేశ్వరి అనుమానాలన్నీ తీరిపోయాయ్ వేణుకు కావల్సిన అంగీకారం కూడా దొరికిపోయింది,

దట్టంగా పట్టిన శ్రావణమేఘాలకు చల్లటిగాలి తోడురాగా పెద్దవాన ప్రారంభమయింది.